

ARCKÉP

*Ilyen fejet nem nehéz kitalálni,
a megtiprottság geometriája;
erek kötegei feszülnek,
jeléül annak, hogy születik benne,
erőlködik a földdel testvér legkisebb királyfi.*

*Közben: jobbágyfej körül egzisztencialista rakéták;
gerinccé keményedett düh állítja a korszak előtt,
minek elébe hordja a zsellér-napokat,
akták elé fogja a szárnyas lovat,
s bár tőle megfeszül, beletébolyodik,
a semmitmondó világ patikamérlegével játszik.*

*Közben: homloka belső falával röntgenezi
a lélek zsigereit; ír rá vonuló villanyújságot,
már hallja, szózatot intéz a vér-limonádé
emberiséghez: Mi az istent csináltok!?
Belelökik a cigányfiút a hatalomba,
hullámzó traktornyeregbe.*

*Ilyen fejet nem nehéz kitalálni,
de nehéz szeretni, gyűlölni nehezebb,
már a csillag a fülébe zümmög,
ő máig legméltóbb csodának tartja
a porból felemelt kenyeret, éneket.*

VERS ARRÓL, HOGYAN ÉLÜNK

*Be kell vallanom, már nem bírom eléggé
a kiélezett énekekben. Csak szelet hasítanak,
de unja már a szél is: utcai plakátokról,
porban-heverő újságokból olvashatja el,*

*amit mondani tudok. Közvetlenül a nyári
ruhák, cipők, szemüvegek árjegyzékei mellől.
S ott, ahol a leinformálható, katolikus hölgy
meghirdeti mosolyát egy újabb fordulóra,*

*mellette ott áll, hogy ami van, az elviselhetetlen.
De van. S vagyunk mi is, megvesszük a nyári
ruhát, cipőt és a foncsoros napszemüveget is,
és a hőség és a fény nem is elviselhetetlen.*

*És ha mégis, segítünk egy fejadag Balatonnal.
Amit ki nem mondtam, mennyire kitalálható,
mégis egy fordulat, mégis egy bárdként vagy
egy figyelmeztető ujjként felemelt hasonlat*

*még kiérdemelne tízperces lelkiismeretfurdalást
töletek, megkapnám az illő honoráriumot.
De nem akarok én sem becsületesebb, sem okosabb
lenni, csak dolgozom a munkaidőmben,*

*melyet csupán egy utolsó lélegzés fúj le majd.
De addig nem tehetek mást, betűkben beszélek,
és ez bűnöm, szégyenem, s velem osztotok ebben:
ti sem tehetek mást, nyitjátok ezt az országot,*

*naponként, mint egy műhelyt, hivatalt, áruházat,
pedig idáig bomlik az a levegő és rohasztja
agyunkat, a szívünk izmait lassan meglazítja,
s a dörgések onnan hangzanak fel, mellkasunkból.*

*Tudjuk, lövészárkok hasítja ketté a századot és
a mai nap is felszállnak a repülők s újra lesznek
halottak, különböző tételekben — amíg én itt
énekelek és ragyogtatja a nyarat a péntek,*

*melyben kalapáltok, napoztok, és viccet meséltek.
Ránkített bűnökben élünk, melyekben lehetetlen így
létezni — de mégis a halottakkal, a harcok
Hamletjeivel vállalt és a jövővel cinkos közösség.*

PAKOZDY FERENC

NINCS

*nincs közöny nincs reménytelenség
csak remegés csak kénytelenség*

*a könnytől aki hol ki hol be
hol töhetetlen hol tehörbe*

*aztán ebbe is belefárad
a szív nem háborog nem árad*

*tovább csak fáj csak sorvad senyved
abban keres oltalmat enyhet*

*naplementében holdtöltében
árnyék nőttében viz tükrében*

*papsajtban pallérvioletben
délceg legényben karcsú lányban*

*egy messzi messzi dalban mintha
farkas magános farkas hívna*

*vagy egész farka menekülve
vagy harcolva de énekelve*

*fülemben hangok tiszta hangok
szememben arcok fényes arcok*

*csattogó fogak tüzes nyelvek
idegen lelkek rokon lelkek*

*haloványan dicső seregben
szerettem-e vagy nem szerettem*